

[Landbrugsministeren.]

for Hovedspørgsmaalets Vedkommende skyldes, at man ved Trykningen af Lagtingets Vedtagelse ikke har faaet det hele med, bør de selvfølgelig rettes, og jeg skal lade Sagen undersøge paa den Foranledning, det ærede Medlems Udtalelser giver, og eventuelt stille Ændringsforslag desangaaende til anden Behandling.

Det ærede 10de Medlem for 6te Kreds (Josiasen) udtalte Betænkelighed ved det absolutte Forbud mod Jagt paa Søn- og Helligdage. Jeg forstaaer meget godt, at det ærede Medlem studser ved denne Bestemmelse, der jo ikke er i Overensstemmelse med, hvad der er gældende i det øvrige Land. Men ved den Revision af Jagtloven, som blev foretaget for nogle Aar siden, har vi indført Jagtkort og derigennem en Begrænsning af den Mængde Søndagsjægere, som var en fuldstændig Plage for Jagten her i Landet, samtidig med at den gav Anledning til en Skamskydning af Vildtet, som vi slet ikke kunde være bekendt. Jeg vil ikke gaa saa vidt som at sige, at jeg ønsker, at al Jagt paa Søn- og Helligdage blev forbudt ogsaa henede, thi jeg tror, at vi med den nuværende Ordning har faaet en Begrænsning af Jægerens Antal, der gør det rimeligt, at Jagt er tilladt ogsaa paa Søn- og Helligdage. Men der er ingen Tvivl om, at før vi fik den sidste Revision af Jagtloven, foregik der netop paa Søn- og Helligdage en Skyden og Plaffen rundt omkring, som var en Vederstyggelighed, vi slet ikke kunde være bekendt. Det er jo nemlig slet ikke Meningen, at enhver, der er fyldt 16 Aar, og som kan løfte et Gevær, skal gaa ud og skyde løs paa Vildtet, fordi han har fri om Søndagen. Paa Færøerne er det jo navnlig Erhvervsjagt, der drives, og det er altsaa et Arbejde, der ligesom andre Arbejder udføres paa Søndage. Jeg kunde da, uden at jeg i øvrigt er inde i de Betragtninger og Overvejelser, der ligger bagved Forslaget, tænke mig, at man havde ønsket, at denne Erhvervsjagt ikke skulde ødelægges ved, at Søndagsjægere, som ikke har nogen virkelig erhvervsmæssig Interesse deri, kastede sig over Jagten paa Søn- og Helligdage. Men hvad vi nu end kan mene om det, vil jeg henstille til det ærede Medlem, at vi enes om her at antage, hvad Lagtinget har fundet rigtigt efter de stedlige Forhold, og at vi ikke herfra griber ind i en Bestemmelse, som Lagtinget med et saa overvældende Flertal har anbefalet os.

Jeg kommer saa til den Betænkelighed, som det ærede 15de tingvalgte Medlem

(Godskesen) udtalte vedrørende § 20, Stk. 1, hvorefter en Række Bestemmelser i Lovforslaget skulde kunne ændres ved kgl. Anordning efter Indstilling fra Lagtinget — og det ærede 9de Medlem for 6te Kreds (Gunnar Fog-Petersen) kunde jo slutte sig til denne Betænkelighed. I al Almindelighed kan jeg fuldt ud slutte mig til den principielle Betragtning, som det ærede 15de tingvalgte Medlem anførte: at man ikke skal kunne ændre Lovregler ved kgl. Anordning. Det er en god Hovedregel, som jeg mener, man i al Almindelighed bør følge. Men der staaer jo ikke her i § 20, at samtlige Lovforslagets Bestemmelser kan ændres ved kgl. Anordning. Denne Adgang til at ændre ved kgl. Anordning efter Indstilling fra Lagtinget — hvilket sidste ogsaa skaber en Begrænsning, der ikke er uden Betydning — er indskrænket til at gælde de i Kapitel 4 fastsatte Fredningsbestemmelser, og her maa jeg gøre opmærksom paa, hvad jeg ogsaa tror det ærede Medlem antydede, at vi har noget tilsvarende henede. For første Gang fik vi ved den sidste Revision af Jagtloven indført den Bestemmelse, at Landbrugsministeren er bemyndiget til for 3 Aar ad Gangen at indføre ændrede Fredningsbestemmelser, altsaa i Retning af at etablere fuldstændig Fredning eller længere Fredningstid for visse Vildtarter. Dette var en meget heldig Bestemmelse, og jeg tror, at hvis vi paa ny faar Jagtloven til Revision, hvad vi nok faar inden saa længe, er der Mulighed for at overveje, om ikke disse Fredningsbestemmelser i det hele bør gøres mere elastiske, mere bevægelige, saa at man Tid efter anden kan afpasse dem efter de Krav, som kan gøres gældende med Rette, baade af Hensyn til Befolkningens Interesser og af Hensyn til Vildtbestanden. Jeg tror, det vilde være overordentlig heldigt, om vi fik en Bestemmelse i vor Jagtlov om, at Landbrugsministeren er bemyndiget til, for en enkelt Egn endogsaa, at indføre saadanne Fredningsbestemmelser. Jeg kan som Eksempel nævne, at straks efter, at Revisionen af Loven var gennemført, blev Landbrugsministeriet anmodet om at ændre Fredningstiden for Harer paa Bornholm, hvilket Ønske blev imødekommet for 3 Aar, og efter disse 3 Aars Forløb anmodede man igen om at faa en Ændring, fordi de særlige Forhold paa Bornholm medfører, at Haren er senere udviklet der. Jeg anser det for overordentlig heldigt, idet det vil være meget vanskeligt at lovgive om alle de forskellige Spørgsmaal, der Tid efter anden kan opstaa. Jeg kan heller ikke se, at det er saa principielt betænkeligt, eftersom